

Ordfører i sit fortræffelige Foredrag fremhævede og ydede sin Anerkendelse til den Bestemmelse, som var indført i den mellem Danmark og de forenede Stater af 24. Januar 1902 afsluttede Konvention angaaende vore vestindiske Øers Afstaaelse, saa ser det høje Ting, at Betydningen af denne Bestemmelse særlig laa deri, at man fik en Stormagt til i en Sag, hvor der kunde være Tale om en Række Tvistigheder, hvis Rækkevidde og Omfang i Forvejen var ganske usikker, og om hvilket det derfor var umuligt i Forvejen at sige, hvad de vilde gaa ud paa, at underkaste sig en bestemt bestaaende Domstols Kendelse, saaledes at man i det givne Tilfælde, naar de diplomatiske Forhandlinger viste sig frugtesløse, uden videre Formaliteter eller Omsvøb kunde begive sig til Retten og der faa Sagen endelig afgjort. Der gælder i dette Tilfælde det samme som gælder i alle Tilfælde, hvor man som sidste Rekours har Domstolen, Rettens Magt, nemlig at det som oftest vil vise sin Betydning derved, at man saa ikke behøver at ty til Domstolene. De diplomatiske Forhandlinger, som gaa ud paa at udjevne Stridighederne mellem to Stater faa en ganske anden Karakter og føres med et ganske andet Eftertryk, naar det, naar man kommer til Domstolene, da drejer sig ikke om andet end kun at kunne oplyse de retlige og faktiske Synspunkter; man har en ganske anden Udsetelse til at kunne løse Spørgsmaalet ved venskabelig Forhandling. Det er noget ganske andet, naar man er fri for til sidst at blive mødt med dette: „Ja, men vi ville ikke have det anderledes, ligegyldigt hvad der er Ret og hvad der ikke er Ret“. Det er en Fare, som man fra de smaa Magters Side ikke maa overse, thi den er særlig truende for dem. Det er derfor, at jeg i fuldeste Maal maa yde min Anerkendelse til det Forslag til Beslutning af Folketinget, som de ærede Forslagsstillere have fremført. Jeg mener, at det træffer det rette baade i Henseende til Princippet og til Enkeltighederne. Som de internationale Forhold ere, er det jo vanskeligt at vente, at fremmede Stater, navnlig Stormagterne, skulle indlade sig paa Voldgift i Spørgsmaal, der paa en eller anden Maade kunne berøre for Eksempel Principperne for deres finansielle Husholdning eller for deres politiske System, og dette gælder endnu mere med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad man kalder den nationale Ære. Det er derfor klart, at vil man komme med en Tilkendegivelse, hvormed man tilsigter at støtte

Regeringen i dens Bestræbelser for at bringe deslige Klausuler ind i Voldgiftstraktater, maa man begrænse sig til, hvad der kan opnaas, og jeg tror, at de ærede Forslagsstillere i den Henseende have truffet det rette ved ikke at indskrænke sig til Handelstraktater, men til „enhver fremtidig Traktat eller Overenskomst med Danmark alene med Undtagelse af de Tilfælde, i hvilke det af særegne Grunde findes hensigtsmæssigt at undergive det en anden Voldgift“; naar man saa tilføjer, at det kun skal ske „saa vidt muligt“. Det vil nemlig ikke være heldigt, hvis man begrænsede de Traktater, hvori Voldgift ønskes indført til Traktater af en vis Art, f. Eks. Handelstraktater, alene af den Grund, at Omraadet for, hvad der kan siges at være Handelstraktaters naturlige Indhold, og hvad der er politiske Traktaters Indhold i Nutiden, paa mange Punkter falder sammen og berører hinanden. Jeg behøver blot at minde det høje Ting om Traktater angaaende Told. Det er velbekendt for enhver, som følger de europæiske Bevægelser, at det, at en eller anden Stormagt radikalt forandrer sit Toldsystem, ikke blot vil have handelspolitisk Virkning, men i hvert Fald meget let ogsaa kan medføre nationale eller internationale politiske Stridigheder. Jeg finder det derfor ganske rigtigt, at Forslaget til Beslutning har faaet en saadan Vidde paa det Punkt, som det har. Men, som jeg bemærkede, lægger jeg ogsaa megen Vægt paa, at der staar de Ord: „Regeringen opfordres til saa vidt muligt at foranledige, at tilsvarende Bestemmelse“ som den, der fandtes i Traktaten med Nordamerika af 24. Januar 1902, indføres i enhver Traktat eller Overenskomst. Sagen er nemlig den, at for det første kan der være adskillige Lande, for hvis Vedkommende det vil være ganske unaturligt at tænke paa en saadan Klausul, og jeg sigter derved navnlig til Lande, som ikke have deltaget i Haager Konferencen, og som ikke have sluttet sig til de Tanker og Principper, der ere opstillede paa denne. Jeg vil f. Eks. nævne et Land som Korea, der, som ærede Medlemmer ville vide, ligger højt mod Nord i det østlige Asien og som vistnok har store Fremtidsmuligheder. Det vilde sikkert være af Interesse for os at faa en Traktat med dette Land, og jeg haaber ogsaa, at det skal naas, men der at prøve paa at faa en saadan Klausul indført, vilde jeg anse for ganske forgæves, og jeg vilde endog nærmest anse det for uheldigt. Endvidere kan der — for blot